

Verohallinto
PL 325
00052 VERO

Valtiovarainministeriö
valtiovarainministerio@vm.fi
pia.kivimies@vm.fi

**HANKKEEN VM003:00/2019
LAUSUNTO**

20.12.2019

Viite/Diaarinumero
VN/10530/2019
VH/5123/00.04.05/2019

Valmisteverotusmenettelyn ja autoveromenettelyn uudistaminen

Valtiovarainministeriö on pyytänyt lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi valmisteverotusmenettelyn ja autoverotusmenettelyn uudistamista koskevaksi lainsäädännöksi.

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi valmisteverotuslakia, verolajikohtaisia valmisteverolakeja ja eräitä sellaisia maksuja koskevia lakeja, joihin sovelletaan valmisteverotuksen menettelysäännöksiä. Esityksessä ehdotetaan myös säädettäväksi uusi autoverolaki. Lisäksi muutettaisiin muun muassa oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annettua lakia (OVML), verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annettua lakia, arvonlisäverolakia, veronkantolakia sekä veronlisäyksestä ja viivekorosta annettua lakia.

Esityksen tavoitteena on yhdenmukaistaa valmiste- ja autoverotuksen verotus- ja veronkantomenettelyjä sekä muutoksenhaku- ja seuraamusjärjestelmiä muita Verohallinnon kantamia veroja koskevien menettelyjen kanssa, mikä mahdollistaisi Verohallinnon uuden tietojärjestelmän käyttöönoton myös valmiste- ja autoverotuksessa. Valmisteverojen ja autoveron määrään tai veron muihin perusteisiin ei ehdoteta muutoksia.

Verohallinnon lausunto**Yleistä**

Verohallinto kannattaa ehdotettuja uudistuksia. Valmisteverotuksen ja autoverotuksen menettelysäännösten uudistaminen on jatkoa Verohallinnossa toteutetulle verotus- ja veronkantomenettelyjen laajalle yhdenmukaistamiselle ja yksinkertaistamiselle, jota on toteutettu vaiheittain osana Verohallinnon tietojärjestelmä uudistusta.

Valmisteverotuksen menettelyihin sovellettaisiin oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annettua lakia. Valmisteveroja koskevista yhteisistä erityismenettelyistä säädettäisiin jatkossakin valmisteverotuslaissa ja verolajikohtaiset menettelysäännökset jäisivät valmisteverolakeihin. Autoveroon

sovellettaisiin pääosin samoja menettelyjä kuin muihinkin maksuunpantuihin veroihin. Uuden autoverolain tarkoituksena on yksinkertaistaa verotusmenettelyä ja muuttaa sitä siten, että se vastaisi ajantasaisemmin muiden verolajien menettelysäännöksiä. Uudessa autoverolaissa rakennetta muutettaisiin selkeämmäksi, vanhentuneita käsitteitä ajantasaistettaisiin ja aiemmin hajanaista säätelyä päivitetäisiin yhtenäisemmiksi kokonaisuuksiksi.

Lainsäädäntöön ehdotettujen muutosten luonne ja määrä tekevät muutosten kokonaisarviointista haastavaa. Lisäksi esityksessä on joitain ristiriitoja ehdotettujen pykälien ja niiden perustelujen välillä sekä jatkovalmistelussa tarkennusta edellyttäviä ehdotuksia.

OVML

OVML:n 48 §:n 1 momentin ilmaus, jonka mukaan verovelvollisen suoritettavaksi voidaan määrätä veronkorotus, kun veroa määrätään tai oikaisu tehdään verovelvollisen vahingoksi, on aiheuttanut epäselvyyksiä säännöksen tulkinnasta. Säännös poikkeaa muusta OVML:n säätelystä, jossa säädetään, että veronkorotus määrätään tai veronkorotus voidaan jättää määräämättä. Säännös on perustunut ennen OVML:n säätämistä voimassa olleeseen säätelyyn.

Verohallinnon käsityksen mukaan säännös on tulkittu informatiiviseksi. Säännöksen muuttaminen muotoon "verovelvollisen suoritettavaksi määrätään veronkorotus" ei pitäisi tarkkaan ottaen paikkansa, koska OVML 37 §:ään sisältyy vapauttamisperusteita. Tarvittaessa säännöksen voisi kumota tai sitä voisi tarkentaa lisäämällä viittaukset OVML:n 37 ja 38 §:ään, joissa säädetään veronkorotuksesta ja sen määrästä.

OVML:n 17 ja 32 §:ssä on ehdotettu, että apteekkiverovelvollisen olisi annettava veroilmoitus ja maksettava vero viimeistään verokautta seuraavan toisen kalenterikuukauden yleisenä eräpäivänä. Verohallinto katsoo, ettei apteekkiverovelvollisten ilmoitus- ja maksujakson muuttaminen ole tarpeen.

Valmisteverotus

Luonnoksessa todetaan että, ennakoilmoitusvelvollisuus ei koskisi sellaisia valmisteveroluvan haltijoita, joilla on asianomaisia valmisteveron alaisia tuotteita koskeva valtuutetun varastonpitäjän lupa. Verohallinnon käsityksen mukaan ennakoilmoitusvelvollisuuden tulisi koskea kaikki verovelvollisia silloin, kun kyseessä ovat kulutukseen luovutetut tuotteet. Tämä varmistaisi yhdenmukaisen menettelyn toimijan statuksesta riippumatta. Menettely yksinkertaistaisi Verohallinnon työtä koska menettely olisi sama kaikille, eikä siinä olisi poikkeuksia. Yhdenmukaisesta menettelystä ei aiheutuisi hallinnollista taakkaa verovelvollisille.

Luonnoksen yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan seuraavasti: "Pykälän 2 momentin mukaan energiatuotteiden ja sähkön osalta verottomuus toteutetaan palauttamalla vero hakemuksesta. Momentin viittaus päivitetäisiin koskemaan sekä 83 §:n 1 momenttia että 83 a §:n 1 momenttia, joissa säädetään verottomaan käyttöön perustuvan palautuksen edellytyksistä ja hakujaksosta ja -ajasta. Tässä pykälässä tarkoitettuihin palautuksiin ei sovellettaisi muita palautuksia koskevia säännöksiä esimerkiksi veronkorotuksesta." Ensimmäistä virkettä, joka on voimassa jo tällä hetkellä, olisi hyvä täsmentää selkeyden vuoksi. Vaikka sanamuoto on aiheuttanut ajoittain kysymyksiä, niin verotuskäytännössä on vakiintuneesti katsottu, että verottomuus voidaan toteuttaa palauttamalla vero hakemuksesta kaikkien valmisteveron alaisten tuotteiden osalta. Vain sähkön

osalta palautusmenettelyn on katsottu olevan ainoa mahdollisuus toteuttaa verottomuus.

Nyt uutena esitetty toinen virke, joka koskee 83 § soveltamista, rajaisi palautusmenettelyn käyttämisen vain energiatuotteisiin ja sähköön sekä merkitsisi samalla palautusmenettelyn soveltamisen huomattavaa kiristymistä entisestä käytännöstä. Verohallinto ei näe syytä, miksi 83 a §:n 2 momentin säännökset esim. luottamuksensuojaa, viranomaisaloitteisen päätöksen oikaisua tai oikaisuvaatimuksen määräaika, 83 a §:n 3 momentin viivästyskorkoa liikaa palautetulle määrälle tai 83 a §:n 5 momentin viranomaisaloitteisen päätöksen oikaisua ja oikaisuvaatimuksen määräajan laskemista koskevat säännökset eivät soveltuisi.

Verohallinto toteaa, että tulisi kiinnittää huomiota siihen, että valmisteverotuslain ja arvonlisäverolain säännökset ovat tältä osin yhdenmukaiset.

Virkettä "Tuensaajien sekä virvoitusjuomien tai juomapakkausten pienvalmistajien kohdalla on kyse niille myönnettävästä valtiontuesta, mistä johtuen rekisteröinnin ajankohta määräytyisi tukea koskevan päätöksen mukaisesti." tulisi täsmentää. Teollisuusyrityksille, jotka saavat valtiontukea alemman veroluokan sähkön muodossa, ei koskaan tehdä tukipäätöstä. Tuki kanavoituu saajille sähköyhtiöiden kautta, jotka puolestaan ovat verovelvollisia tuensaajalle toimittamastaan sähköstä. Tällä hetkellä rekisteröinnin ajankohta määräytyy sillä hetkellä, kun tuensaajat käyvät rekisteröitymässä valmisteverotuksen tuensaajarekisteriin.

Vastaavasti pienvalmistajat rekisteröityvät jatkossa pienvalmistajiksi tekemällä rekisteröinti-ilmoituksen. Erillisellä pienvalmistajailmoituksella nämä toimijat puolestaan ilmoittavat Verohallinnolle tuotantonsa määrän sekä muut saamansa tuet. Näiden tietojen perusteella Verohallinto tarkistaa tuen kumulaation ja toimijan oikeutuksen tukeen, ja vasta tämän jälkeen tekee tukipäätöksen. Käytännössä pienvalmistajaa tullaan ohjaamaan pienvalmistajailmoituksen tekemiseen rekisteröitymisen yhteydessä, mutta näitä toimenpiteitä ei välttämättä tehdä samanaikaisesti ja rekisteröinti saattaa muodostua ennen tukipäätöstä.

Sähkön ja eräiden polttoaineiden valmisteverosta annetun lain 23 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi seuraavaa: "Sähköön, polttoturpeeseen ja mäntyöljyyn ei sovelleta valmisteverotuslain 21–29 §:ää, 8 lukua eikä ennen siirron aloittamista Verohallinnolle tehtävää ilmoitusta koskevia 9 luvun säännöksiä." Pykälän perusteluissa todetaan seuraavasti: "Pykälässä säädettäisiin nykyistä 1 momenttia vastaavasti, ettei sähköön, polttoturpeeseen ja mäntyöljyyn sovelleta valmisteverotuslain valmisteverolupia koskevia 21–29 §:ää, tuotteiden siirtämistä väliaikaisen verottomuuden järjestelmässä koskevaa 8 lukua ja toisessa jäsenvaltiossa verotettuja tuotteita koskevia 9 luvun säännöksiä." Pykälää ja perusteluita tulisi täsmentää yllä mainittujen pykäläviittausten osalta. Nyt todetaan, ettei sähköön, polttoturpeeseen ja mäntyöljyyn sovelleta valmisteverotuslain valmisteverolupia koskevia 21–29 §:ää. Sähkövarastoihin, sähköstä poiketen, sovelletaan kuitenkin valmisteverotuslain 26-30 §:ää.

Edelleen säännöksessä on maininta ainoastaan ennakoilmoitusta koskevista 9 luvun säännöksistä, mutta perusteluissa viitataan koko 9 lukuun ja erikseen täsmennetään, ettei sovelleta myöskään 9 luvun ennakoilmoitusta koskevia säännöksiä. Pykälä ja perustelut näyttäisivät olevan ristiriidassa keskenään. Onko tarkoitus säätää, ettei mitään valmisteverotuslain 9 luvun säännöksiä sovelleta?

Samaisessa kohdassa todetaan edelleen, ettei valmisteverotuslain 8 ja 9 luvun säännöksiä sovelleta sähköön, polttoturpeeseen ja mäntyöljyyn. Kivihiltä ja maakaasua ei kuitenkaan ole mainittu tässä yhteydessä. Verohallinnon käsityksen mukaan ainakaan ennakoilmoitusmenettelyä ei tulisi ulottaa näihin tuotteisiin.

Ehdotuksessa laiksi öljysuojarahastosta annetun lain muuttamisesta 7 a §:n perusteluissa todetaan seuraavasti: "Öljysuojamaksuvelvolliset olisivat jatkossa oma-aloitteisten verojen verotusmenettelylaissa tarkoitettuja valmisteverotuksessa säännöllisesti verovelvollisia...". Tämä ei vastaa nykytilaa, jossa toimijat antavat ilmoituksen vain silloin kun heillä on ollut veronalaista toimintaa. Verohallinto ei näe syytä muuttaa näitä toimijoita statukseltaan säännöllisiksi verovelvollisiksi jotka antavat veroilmoituksen jokaiselta verokaudelta riippumatta siitä, onko heillä ollut veronalaista toimintaa vai ei. Jos nykytila halutaan säilyttää, tulisi öljysuojamaksun ilmoittajien olla jatkossa satunnaisesti verovelvollisia.

OVML 33 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan: "Pykälän 2 momenttiin lisättäisiin viittaus sähköverolaissa tarkoitettuun sähkön pientuottajaan, jonka verokausi sähköverotuksessa on kalenterivuosi. Säännös soveltuisi myös tilanteeseen, jossa sähkön pientuottaja lopettaa toimintansa mutta toiminta jatkuu sähkön tuottajana. Tällöin sähkön pientuottajan rekisteröinti loppuisi ja yritys rekisteröitäisiin kuluvan vuoden alusta sähkön tuottajaksi."

Verohallinto huomauttaa, että sähkön pientuottajat eivät maksa veroa tilanteessa, jossa toiminta loppuu kokonaan. Jos sähkön pientuottaja lopettaa toimintansa kokonaan, niin veroilmoitus annettaisiin OVML 22 §:ssä säädetyllä tavalla. Jos kyse on tilanteesta, jossa sähkön pientuottaja muuttuu kesken kalenterivuoden sähkön tuottajaksi, selkeintä olisi, ettei pientuottajaroolin veroilmoitusta annettaisi lainkaan. Sen sijaan sähkön pientuottajan rekisteröinti loppuisi ja yritys rekisteröitäisiin kuluvan vuoden alusta sähkön tuottajaksi jolloin verovelvolliseen kohdistuisi sähkön tuottajan normaalit verokaudet ilmoitus- ja maksuvelvollisuuksineen. Asiaa olisi hyvä selkeyttää OVML 22 §:ssä ja sen perusteluissa.

Sekä valmisteverotuslakiin, että arvonlisäverolakiin on esitetty lupia koskevia muutoksia. Esitetyt muutokset kuitenkin poikkeavat toisistaan. Arvonlisäverolain 72 k §:ään esitetty muutos sisältää säännöksen lupapäätöksen tiedoksiannosta ja siihen sovellettavasta oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annetun lain 56 §:stä. Valmisteverotuslain 21 § 3 momenttiin ei ole esitetty vastaavaa säännöstä tiedoksiannosta ja OVML:n 56 §:n soveltamisesta. Tällainen tiedoksianto koskeva säännös on kuitenkin lisätty valmisteverotuslain uuteen 33 §:ään, joka koskee rekisteröintejä koskevia päätöksiä. Verohallinto esittää harkittavaksi tulisiko tiedoksianto koskeva säännös yhdenmukaisuuden vuoksi lisätä myös valmisteverotuslain 21 §:ään. Mainitut säännökset poikkeavat muutoksenhakua koskevan sisällön osalta. Verohallinnon käsityksen mukaan valmisteverotuslain 21 §:n ja arvonlisäverolain 72 k §:n viittausten OVML:n säännöksiin olisi hyvä olla yhdenmukaiset.

Verohallinto esittää, että valmisteverotuslain 83 a §:ään lisättäisiin palautusmenettelyä koskeva yleinen määräyksenantovaltuutus. Määräyksenantovaltuutus olisi hyödyllinen esimerkiksi tilanteessa, jossa on tarpeen määrätä palautushakemuksella annettavista tiedoista. Tästä on esimerkkinä aluspalautukset ja niihin liittyvä aluksen rekisterinumero jonka avulla voidaan varmistaa palautushakemuksen oikeellisuus.

Autoverotus

Ehdotetun autoverolain soveltamisalaa ja suorittamisvelvollisuutta koskevia säännöksiä olisi tarpeen täsmentää. Ehdotetuissa 1 ja 2 §:ssä ei säädetä suoraan, että 6 luvussa tarkoitettu ajoneuvon veroton käyttö kuuluu lain soveltamisalaan.

Suomessa käyttöönotettavana ajoneuvona olisi tarkoituksenmukaista pitää kaikkia niitä ajoneuvoja, joita käytetään liikenteessä Suomessa, ja säännöstä verollisesta käyttöönotosta olisi hyvä tarkentaa. Tällöin ajoneuvon verottomaan käyttöön sovellettaisiin 6 luvussa säädettyjä edellytyksiä ja muissa tilanteissa ajoneuvon käyttö aiheuttaisi verollisen käyttöönoton ja johtaisi veron suorittamisvelvollisuuden syntymiseen.

Ehdotetun 2 §:n yksityiskohtaisten perustelujen mukaan veron suorittamisvelvollisuutta koskevan sääntelyn lähtökohtana olisi, että ajoneuvon verolliseen käyttöön ottaneelle määrättäisiin autovero täysimääräisesti. Jos autoverotus olisi toimitettu, mutta ajoneuvoa ei kuitenkaan olisi tarkoitus käyttää pysyvästi Suomessa verollisena ja se vietäisiin pois Suomesta, ajoneuvon omistajalla olisi mahdollisuus hakea ehdotetun lain 29 §:ssä tarkoitettua vientipalautusta. Koska ajoneuvon käyttöönottajaa ei aina olisi mahdollista saada vientipalautusta, voisi ajoneuvon käyttöönotosta aiheutua veroseuraamus, joka ei olisi oikeassa suhteessa käytön tilapäisyyteen ja vähäisyyteen. Näin ollen olisi tarkoituksenmukaista säätää veron määrästä erikseen niissä tilanteissa, joissa ajoneuvoa ei rekisteröidä tai ei voida rekisteröidä Suomeen. Samalla olisi tarpeen säätää autoverolain soveltamisesta tällaisiin ajoneuvoihin verotetun käyttöajan päättymisen jälkeen.

Veron suorittamisvelvollisuutta koskevista säännöksistä ei käy selkeästi ilmi, miten veron suorittamisvelvollisuus syntyy, kun veroilmoitus annetaan ennen kuin ajoneuvo otetaan käyttöön tai rekisteröidään. Sama koskee ajankohtaa, jonka perusteella veron määrä tällöin laskettaisiin. Laissa on kuitenkin ehdotettu säädettäväksi, että veroilmoitus on annettava ennen kuin ajoneuvo on rekisteröity tai otettu käyttöön, ellei ole kyse erikseen säädetyistä tilanteista, joissa veroilmoituksen määräaika on rekisteröinnin tai käyttöönoton jälkeen. Ehdotetuista säännöksistä ei myöskään yksiselitteisesti käy ilmi, olisiko verotus toimitettava uudelleen tai olisiko verotusta oikaistava, kun ajoneuvo rekisteröidään tai otetaan verolliseen käyttöön ja verotus on toimitettu veroilmoituksen antamisen johdosta.

Jos veroilmoituksen antaminen on ensimmäinen verotuksen toimittamiseen johtava tapahtuma, olisi tarkoituksenmukaista kiinnittää verotuksen toimittaminen esimerkiksi veroilmoituksen antamisen ajankohtaan. Lakia olisi hyvä täsmentää siten, että veron suorittamisvelvollisuudesta säädettäisiin myös niissä tilanteissa, kun autoveroilmoitus on annettu ennen ajoneuvon rekisteröintiä tai käyttöönottoa. Jos veron suorittamisvelvollisuutta täsmennetään, vaikutukset voivat ulottua myös muihin laissa ehdotettuihin säännöksiin, esimerkiksi veron määrää ja verotusarvoa koskeviin säännöksiin. Muutostarpeet olisi huomioitava jatkotyössä.

Veron suorittamisvelvollisuuteen ehdotetut täsmennykset edellyttäisivät myös verovelvollisuutta koskevien säännösten tarkastelua. Verovelvollisuus olisi yksinkertaisinta liittää samaan tapahtumaan kuin veron suorittamisvelvollisuus. Selkeintä olisi, jos ensimmäinen verotuksen toimittamiseen johtanut tapahtuma ja ajankohta määrittäisi myös veronlaskennan perusteet.

Lain 6 §:ssä on ehdotettu säädettäväksi palautuksensaajaa koskeva täsmennys vain 27 §:ssä tarkoitettujen palautusten osalta. Myös muut 28 §:ssä tarkoitettujen palautukset voidaan myöntää muulle kuin alkuperäiselle verovelvolliselle, joten säännös olisi tarpeen ulottaa koskemaan kaikkia palautuksia, joihin sovellettaisiin 28 §:ssä säädettyä menettelyä.

Lain 7 §:ssä säädettäväksi ehdotettu rekisteröidyn autoveroilmoittajan velvollisuus suorittaa autovero on ehdotuksessa kiinnitetty ajoneuvon rekisteröinti-ilmoituksen antamiseen. Ehdotettuun muotoiluun liittyy tulkinnanvaraisuutta, koska ajoneuvolaissa säädetään, että nimenomaan ajoneuvon omistaja ja haltija ovat velvollisia ilmoittamaan ajoneuvon ensirekisteröintiin tarvittavat tiedot.

Jatkovalmistelussa olisi hyvä arvioida, millä edellytyksillä rekisteröidyllä autoveroilmoittajalla on velvollisuus suorittaa autovero verovelvollisen sijasta.

Ehdotetun lain 8 §:n mukaan palautuksen hakijaan ja palautukseen sovellettaisiin 98 §:n myöhästymismaksusäännöstä. Jos palautushakemus saapuisi myöhässä, se jätettäisiin tutkimatta, eikä myöhästymismaksu tulisi sovellettavaksi. Palautuksen hakemisessa ei myöskään ole kyse ilmoittamisvelvollisuudesta. Viittaus on ilmeisen tarpeeton.

Laissa on ehdotettu säädettäväksi, että pääsäännön mukaan ajoneuvosta suoritettavaan veron määrään sovelletaan niitä perusteita, jotka ovat voimassa, kun veron suorittamisvelvollisuus syntyy. Jos verotus tulisi toimitettavaksi, ennen kuin veron suorittamisvelvollisuus on syntynyt, on epäselvää, minkä ajankohdan mukaan veron perusteet määräytyvät. Veron määrästä olisi näitä tilanteita varten tarpeen säätää tarkentavasti, ellei veron suorittamisvelvollisuuden sääntelyä täydennetä. Veron suorittamisvelvollisuuteen mahdollisesti tehtävien täsmennysten vaikutus 3 ja 4 lukujen säännöksiin olisi varmistettava jatkotyössä.

Kun on kyse 24 § tarkoitetusta ulkomaisen edustuston tai sen henkilöstön ajoneuvosta, 25 §:ssä tarkoitetusta Euroopan unionin toimielimen tai sen henkilöstön ajoneuvosta ja verotus tulee toimitettavaksi ajoneuvon luovutuksen vuoksi, veron määrästä ehdotetaan säädettäväksi sekä 14 §:ssä että 24 §:ssä. Säännöksiä on hyvä täsmentää.

Ehdotettu 22 §:n säännös koskee ajoneuvosta puuttuvien tai siinä olevien, mutta toimimattomien, varusteiden merkitystä verotusarvoon. Säännöksen otsikkoa tai sisältöä olisi hyvä tarkentaa, ettei synny epäselvyyttä siitä, että kaikki ajoneuvon varustelu vaikuttaa ajoneuvon verotusarvoon ja veron määrään.

Ehdotetuissa 24 ja 25 §:ssä säädettyjen verovapauksien toteuttamiseksi ehdotettua sääntelyä olisi hyvä täsmentää kokonaisuudessaan. Ehdotetut säännökset muuttaisivat menettelyä tilanteissa, joissa ajoneuvo luovutettaisiin verovapauden ehtona olevan luovutuskiellon voimassaolon kuluessa. Nykytilassa luovutuskiellosta voi vapautua pyytämällä ajoneuvon verottamista ja suorittamalla maksuunpannun veron. Nykytilaa vastaava yksinkertainen ja vapaamuotoinen ilmoittaminen ja muu menettely olisi tavoiteltavaa säilyttää, jotta asiakkaiden hallinnollinen taakka ei lisääntyisi.

Lakiehdotuksen 28 §:ssä tarkoitettua palautukseen oikeutettua olisi tarkoituksenmukaista täsmentää sanamuodoltaan ja sisällöltään vastaamaan 5 §:n 1 momentin säännöstä verovelvollisesta.

Ehdotetussa laissa ei erikseen säädetty, voiko 28 §:ssä tarkoitettua veroetua, jota voi vaatia veroilmoituksella ja hakea palautusmenettelyssä, vaatia veron maksuunpanon jälkeen myös oikaisuvaatimuksella. Jos tarkoitus on, että voi vaatia, veroetu voitaisiin edellytysten täytyessä myöntää oikaisuvaatimusmenettelyssä tai täydentävän verotuspäätöksen menettelyssä. Tällöin veroedun myöntämiselle olisi erilaiset määrääjat menettelystä riippuen. Lisäksi palautuksenhakija voisi joissain tilanteissa menettää oikeuden palautukseen, jos veroetu myönnettäisiin oikaisuvaatimuksen johdosta. Menettelyjen keskinäistä etusijaa ja oikeutta veroetuun olisi tarpeen tarkentaa.

Vientipalautusta ja määräaikaisen vuokrasopimuksen johdosta myönnettävää vähennystä koskevia säännöksiä olisi hyvä tarkastella jatkotyössä. Ajoneuvoon, josta on myönnetty vientipalautus tai vähennys määräaikaisen vuokrasopimuksen perusteella, olisi tarkoitus soveltaa autoverolain säännöksiä samalla tavalla kuin aiemmin verottamattomaan ajoneuvoon. Poikkeuksena olisi autoveron määrä, jos vientipalautuksen myöntämisestä on kulunut alle 6 kuukautta. Tämä olisi hyvä

säättää mahdollisimman selkeästi esimerkiksi yhdessä pykälässä, jolloin muihin säännöksiin ei olisi tarpeen säätää erillisiä täsmennyksiä ja poikkeuksia.

Määräaikaisen vuokrasopimuksen muutoksesta ilmoittamisesta olisi tarpeen säätää erikseen. Jos muutoksesta pitäisi ilmoittaa oikaisuvaatimuksella, olisi epäselvää, miten tulisi toimia, jos muutoksenhaku aika on ehtinyt päättyä. Määräaikaisen vuokrasopimuksen perusteella tehtävän vähennyksen oikaisua koskevaa sääntelyä tulisi tarkentaa.

Autoverolain luonnoksen 32 §:n 2 momentin mukaan sen lisäksi, mitä oikaisusta muualla autoverolaissa säädetään, Verohallinto oikaisee verotusta verovelvollisen hyväksi tai vahingoksi, jos verotusta toimitettaessa 31 §:n 3 momentin mukaisesti tehty vähennys poikkeaa siitä määrästä, joka myönnettäisiin vientipalautuksena ajoneuvon viennin jälkeen. Pidennetty määräaika koskevan 87 §:n säännöksen mukaan verotusta voidaan oikaista 6 vuoden määräajassa verovelvollisen vahingoksi siltä osin kuin oikaisun perusteena on 31 §:ssä tarkoitettu vähennys. Pidennetty määräaika koskevan säännöksen sanamuoto koskee siten vain vahingoksi tehtäviä oikaisuja. Jotta oikaisu voitaisiin tehdä verovelvollisen hyväksi, tulisi kyse olla kyse on 87 §:ssä tarkoitettuun valvontatoimeen liittyvästä asiasta, jonka yhteydessä verotusta voidaan oikaista hyväksi (83 §). Esityksessä tulisi tarkentaa, minkä säännöksen nojalla vähennykseen liittyvä oikaisu voidaan tehdä verovelvollisen hyväksi ja selvitys siitä, että näissä tapauksissa valvontatoimi edellytys täyttyy. Selkeämpää voisi olla myös se, että määräaika koskeva säännös olisi suoraan 32 §:ssä, eikä 87 §:ssä.

Ehdotetussa 87 §:ssä viitataan pidennetyn määräajan edellytyksenä 31 §:ään, eikä 32 §:ään. Laajentaako tämä soveltamisalaa kuitenkin liikaa, koska tällöinhän kaikki vähennykseen liittyvät virheet voitaisiin oikaista pidennetyssä määräajassa?

Ehdotuksen 31 §:n perusteluiden mukaan verovelvollisella olisi ilmoittamisvelvollisuus vähennyksen edellytyksen muutoksista. Tämän osalta jää kuitenkin epäselväksi, miten verovelvollisen tulee ilmoittaa edellytyksiin liittyvistä muutoksista. Jos verovelvollisen tulisi tehdä oikaisuvaatimus, niin määräaika 3 vuotta ei riittäisi kaikissa tapauksissa. Määräaikaisen vuokrasopimuksen perusteella tehtävää vähennystä koskevaan säännökseen olisi siten hyvä ottaa verovelvollisen muutoksia koskevasta ilmoittamisvelvollisuudesta oma säännös ja selvitys siitä, miten ilmoittamisvelvollisuus toteutetaan.

Edellä esitetyn perusteella Verohallinto katsoo, että määräaikaisen vuokrasopimuksen perusteella tehtävään vähennykseen liittyvä sääntely kokonaisuudessaan soveltuisi parhaiten sitä koskeviin omiin 31 ja 32 §:ään, eikä siten olisi tarvetta säätää määräaika pidennetty määräaika koskevassa 87 §:ssä, joka on tarkoitettu enemmän verovelvollisen vahingoksi tehtäville oikaisuille.

Verottoman käytön menettelyjä on ehdotettu yhtenäistettäväksi. Lisäksi säännöksiä on pyritty selkeyttämään. Kokonaisuutta olisi hyvä tarkastella jatkotyössä, koska yhtenäistämisen seurauksena esimerkiksi ajoneuvon luovuttamista koskeva sääntely ulottuisi sellaisiin verottoman käytön tilanteisiin, joiden osalta ei nykytilassa ole säädetty luovutusrajoituksesta, eikä luovuttamisesta ole nykytilassa luovuttajalle oikeusvaikutuksia.

Verottomaan käyttöön liittyvää luovutusrajoitusta olisi hyvä arvioida suhteessa verottomalle käytölle säädettyihin edellytyksiin. Verohallinto katsoo, että luovutuskiellosta olisi mahdollista luopua, koska veron suorittamisvelvollisuus määräytyisi pääsääntöjen mukaan myös silloin, kun ajoneuvo on ollut verottomassa käytössä ennen veron suorittamisvelvollisuuden syntymistä. Tässä yhteydessä voisi verovalvonnan tehostamiseksi harkita verottomassa käytössä

olleen ajoneuvon luovutuksiin liittyvää ilmoittamisvelvollisuutta ja Verohallinnolle valtuutta tarkemmin kohdentaa ilmoittamisvelvollisuus tarkoituksenmukaisesti.

Veron suorittamisvelvollisuuden syntymisestä ehdotetaan säädettäväksi lain 1 luvussa ja verovelvollisuudesta 2 luvussa. Verotonta käyttöä koskevien 45 ja 46 §:n osalta jää epäselväksi, aiheuttaako verottoman käytön määräajan päättyminen tai ajoneuvon luovuttaminen tai se, etteivät edellytykset muutoin toteudu, veron suorittamisvelvollisuuden syntymisen vai pelkästään käyttöoikeuden päättymisen. Lain 1 ja 2 lukujen säännösten perusteella tapahtuisi verollinen käyttöönotto, jos ajoneuvoa käytetään määräajan päättymisen tai ajoneuvon luovutuksen jälkeen tai siten etteivät edellytykset täyty, koska enää ei olisi kyse verottomasta käytöstä.

Lain 57 §:ssä on ehdotettu säädettäväksi, että ajoneuvon myyjän on tehtävä ilmoitus Verohallinnolle yhden kuukauden kuluessa ajoneuvon myynnistä, jos omistuksen muutos kuitenkin koskee 24 tai 25 §:ssä tarkoitettua ajoneuvoa. Verohallinto katsoo, että ehdotetun säännöksen sijaan olisi tarkoituksenmukaista säätää, että ajoneuvon luovutuksesta olisi ilmoitettava ennen ajoneuvon luovuttamista, jotta nykytilaa vastaavasti vero pääsääntöisesti suoritettaisiin ja luovutuskielto päättyisi ennen ajoneuvon myyntiä tai muuta luovutusta.

Ehdotetussa 58 §:ssä säädettäväksi ehdotetun veroilmoituksen peruuttamisen on ehdotetussa muodossa käyttöalaltaan tarpeettoman suppea verrattuna nykytilaan. Nykytilassa ajoneuvon veroilmoituksen on voinut peruuttaa silloinkin, kun ajoneuvoa on käytetty käyttöönottoilmoituksen perusteella, jos ajoneuvoa ei ole rekisteröity Suomessa. Ehdotettu sääntely vaikuttaisi ajoneuvon lopulliseen veron määrään ja verovelvolliseen kohdistuviin taloudellisiin vaikutuksiin erityisesti sellaisessa tilanteessa, jossa ajoneuvoa ei voida hyväksyä liikennerekisteriin, eikä ajoneuvosta voisi liikennekelpoisuuden puuttumisen vuoksi saada vientipalautustakaan. Jos peruuttamisen käyttöalaa laajennettaisiin, olisi mahdollista luopua vientipalautukseen ehdotetusta laajennuksesta ja säilyttää vientipalautuksen käyttöala ennallaan.

Veroilmoituksen peruuttamisesta määrättävä seuraamusmaksu olisi johdonmukaista kohdistaa myös tilanteisiin, joissa verovelvollinen peruuttaa veroilmoituksen ennen kuin verotuspäätös on tehty. Verotusprosessi käynnistyy jo ilmoituksen antamisesta ja verotuspäätös on hallinnollisen prosessin lopputulos. Työn määrä ei siis riipu päätöksen antamisesta.

Verohallinto katsoo, että 59 §:ssä olisi tarkoituksenmukaista säätää myös 42 §:n tapauksia koskeva poikkeus ilmoittamisvelvollisuudesta.

Lakiehdotuksen 31 §:ssä tarkoitettua vähennystä koskevassa asiassa verovuotta ei olisi tarkoituksenmukaista säätää 1 momentista poikkeavasti.

Lakiehdotuksen 88 §:n viittaussäännös verotusmenettelylain 56 c §:ään tulisi korvata itsenäisellä säännöksellä autoverolaissa. Verotusmenettelylain säännös sisältää verotusmenettelylain sisäisiä viittauksia, jotka eivät tulisi autoverolain osalta sovellettavaksi.

Verohallinnon käsityksen mukaan eri seuraamusmaksujen käyttöala ja esimerkiksi veronkorotuksen laskenta eri tilanteissa jää ehdotetussa muodossa epätarkaksi. Sääntelyä olisi hyvä tarkentaa.

Veron korotuksen laskentaperiaate muuttuu nykytilaan verrattuna, joten laskentaperustetta olisi hyvä kuvata perusteluissa esimerkkien avulla.

Ehdotetussa 97 §:n 6 momentissa säädettäisiin veronkorotuksen vähimmäismääristä, mutta perusteluissa ei kuitenkaan kerrota tarkemmin

soveltamisalasta. Perusteluissa olisi hyvä tuoda esille, että vähimmäismäärää sovellettaisiin tilanteissa, joissa prosenttiperusteinen korotus jäisi alle vähimmäismäärän tai veron määrä ei lisääntyisi sekä myös tilanteissa, joissa ei voitaisi selkeästi laskea lisääntyneen veron määrää. Samoin veronkorotus tulisi voida määrätä tämän säännöksen nojalla, vaikka veron määrä ei muutu, jos ilmoittamisvelvollisuus on muutoin laiminlyöty 96 §:ssä tarkoitetulla tavalla.

Ehdotetussa 99 §:ssä olisi selvyuden vuoksi kuvattava ja rajattava tarkemmin tilanteet, joissa laiminlyöntimaksu tulee määrättäväksi verotuksen sijasta. Pykälästä puuttuu myös säännös verottoman käytön ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönnistä. Lisäksi Verohallinto katsoo, että käyttöottoilmoituksen laiminlyönnistä tulisi määrätä laiminlyöntimaksu veronkorotuksen sijasta. Käyttöottoilmoitus annetaan, jotta ajoneuvoa saadaan käyttää ennen rekisteröintiä, eikä se siten liity suoraan veron ilmoittamiseen.

Ehdotetusta 99 §:n 1 momentista puuttuu 4 kohta.

Lakiehdotuksen 100 §:stä ei käy yksiselitteisesti ilmi, mitkä viranomaisen toimet ovat hallintotoimia ja milloin viranomainen antaa muutoksenhakukelpoisen päätöksen eikä myöskään tarkemmin yksilöidä mikä on verotusta, josta annetaan verotuspäätös. Selkeyden vuoksi olisi hyvä vähintäänkin pykäläkohtaisissa perusteluissa luetella tarkemmin ne päätökset, joihin sovelletaan muun päätöksen kuin verotuspäätöksen osalta ehdotettua muutoksenhakua. Toisaalta perusteluissa olisi hyvä myös tarkentaa, mikä olisi katsottava 1 momentissa tarkoitetuksi verotukseksi.

Tietojenantoa koskevassa luvussa on osittain päällekkäistä sääntelyä. Sääntelyä olisi hyvä tältä osin tarkentaa. Esimerkiksi 116 §:ssä on viittaus verotusmenettelylain 18 §:ään. Verotusmenettelylain 18 § sisältää valtuussäännöksen, joka on asiasisällöltään lähes vastaava kuin ehdotetun 116 §:n valtuussäännös.

Veronkanto

Ehdotus vaikuttaa positiivisesti veronkantoyksikön resursseihin, koska enää ei tarvita erillisen veroreskontran ylläpitäjiä, jotka vaivat siirtyä tekemään veronkannon yhteisiä tehtäviä. Ehdotus sisältää kuitenkin myös säännöksiä, jotka näyttävät vaativan nykyistä enemmän virkailijaresursseja.

Verohallinto esittää verotietolain 20 b §:n 2 momentin päivittämistä. Ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyöntiä tai muuta verojen maksua koskevan ilmoituksen tiedoksiantotapa riippuu siitä, onko yritys valinnut sähköisen asioinnin. Säännöksessä ei otettaisi kantaa tiedoksisaamisen tapaan vaan tiedoksisaanti määräytyisi tiedoksiantoa koskevien yleisten säännösten nojalla. Pykälässä säädettäisiin jatkossakin laiminlyönnin merkitsemisestä verovelkarekisteriin sen tiedoksisaannin jälkeen ja että laiminlyönnin korjaamiseen olisi vähintään kahden viikon aika. Määräaika pitenisi tiedoksiantoajan verran muissa kuin yhteenvedolla tiedoksi annettavista verovelkarekisteriin merkittävistä asioista. Verovelkarekisteriin merkittävistä laiminlyönneistä säädetään säännöksen 1 momentissa. Pykälän 2 momentista ehdotetaan poistettavaksi vanhentunut viittaus muihin kuin oma-aloitteisiin veroihin. Verovelkarekisteriin merkittäisiin jatkossa kaikkien verolajien maksulaiminlyönnit.

Ehdotetussa valmisteverotuslain 28 §:ssä säädetään verosaatavan turvaamiseksi asetusta vakuudesta ja sen muuttamisesta. Sääntelyssä ei oteta selkeästi kantaa siihen, tehdäänkö vakuudesta muutoksenhakukelpoinen päätös myös silloin, kun

päätös koskee vain vakuutta. Jos näin on, muutoksenhakuun sovellettaisiin ilmeisesti ehdotetun valmisteverotuslain 21 § 3 momentissa olevan viittaussäännöksen nojalla oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annetun lain 62 § 5 momenttia. Muutoksenhakukelpoisen vakuutta koskevan päätöksen antamisesta - tai siitä, että asiassa ei tehtäisi muutoksenhakukelpoista päätöstä - olisi syytä säätää nimenomaisesti laissa tai asia tulisi vähintäänkin todeta perusteluissa. Tilanne on tällä hetkellä sääntelemättömänä vaikea, eikä ehdotettu säännös tällaisenaan ratkaise ongelmaa.

Autoverolain 54 §:ssä säädetään vakuudesta, joka voidaan vaatia rekisteröidyltä autoveroilmoittajalta rekisteröinnin yhteydessä. Rekisteröintipäätökseen voi hakea muutosta ehdotetussa autoverolain 53 §:ssä säädetyllä tavalla. Ehdotettu sääntely jättää epäselväksi, onko vakuuden määrääminen osa rekisteröintipäätöstä, ja voiko yksinomaan vakuutta koskevaan määräämistoimenpiteeseen hakea muutosta. Autoverolaissa säädettyjen vakuuksien osalta tilanne on tällä hetkellä sääntelemätön ja siihen olisi syytä saada lainsäätäjän linjaus.

Sekä valmisteverotuslaissa että autoverolaissa säädettyjen vakuuksien osalta hakijalla voisi olla muutoksenhakuinnostus ainakin siinä tapauksessa, että rekisteröinnistä annetaan kielteinen päätös, koska hakija ei aseta määrättyä vakuutta. Hakijalla voi olla vakuuden tarpeen ja määrän arvioinnin osalta muutoksenhakuinnostus, vaikka hän asettaa määrätyn vakuuden pystyäkseen aloittamaan luvanvaraisen toiminnan.

Autoverolain 75 §:n säännös pienimmästä kannattavasta ja perittävästä verosta esitetään kumottavaksi ja sen sijaan jatkossa säädettäisiin vain pienimmästä määrättävästä autoveron määrästä, joka olisi kymmenen euroa. Ehdotetun 2 momentin mukaan vero voitaisiin kuitenkin määrätä myös tätä pienemmästä määrästä, jos saman maksuvelvollisen virhesuoritukset ovat lukuisia tai määräämiseen on muutoin erityistä aihetta. Tämä merkitsisi poikkeusta muusta pienintä määrättävää määrää koskevasta sääntelystä ja monimutkaistaisi menettelyä tarpeettomasti. Esimerkiksi verotusmenettelylaissa säädetään pienin määrättävä määrä, jota sovelletaan myös verotuksen muutostilanteissa riippumatta muutoksen syystä. Veron määrääminen erityistilanteissa pienimmän määrättävän määrän säännöksestä poiketen aiheuttaisi tarpeetonta virkailijatyötä autoverotuksessa eikä menettely olisi yhtenäinen muualla verotuksessa sovellettavan pienintä määrättävää määrää koskevan sääntelyn kanssa. Säännöstä tulisi pykälän 2 momentin osalta arvioida uudestaan ja huomioida tarvittaessa 1 momentin soveltuminen myös verotuksen muutostilanteisiin.

Ehdotetun autoverolain 94 §:n mukaan veroviranomainen voi määrätä ajoneuvon käyttökieltoon, jos autovero on maksamatta. Käyttökieltoon määrääminen tehtäisiin perintää koskevan kokonaisharkinnan perusteella. Veronkantoyksikön näkemyksen mukaan aikaisempi pääsääntö eli käyttökielto maksamattomuuden perusteella suoraan lain nojalla ja ilman erillistä määräämistä ei ole ollut ongelmallinen muiden kuin rekisteröityjen autoveroilmoittajien osalta (ehdotetun sääntelyn terminologian mukaisesti). Käyttökiellon määräämisestä ja muutoksenhausta sekä käyttökiellon poistamista koskevien hakemusten käsittelystä tulisi ilmeisesti uusi tapauskohtaista harkintaa edellyttävä tehtävä Verohallinnolle. Vaikutuksia viranomaisen toimintaan ei ole tältä osin arvioitu.

Autoverolain 94 §:n 2 momentin sanamuotoa on ehdotettu muutettavaksi siten, että säännöksessä ei enää mainittaisi, että käyttökiellon voimassaolo jatkuu, vaikka veroa ei voitaisi enää säädettyjen määräaikaisten vuoksi periä. Perustelujen mukaan tulkintakäytäntöä ei kuitenkaan ole tarkoitus muuttaa tilanteessa, jossa vero on vanhentunut. Verohallinto katsoo, että käyttökiellon jatkuminen

vanhentuneen veron osalta olisi edelleen syytä säilyttää laissa, jos tulkinta ei tule muuttumaan. Koska vanhentunutta veroa ei voi maksaa, olisi verovelvollisen syytä tietää, ettei käyttökieltoa tämän jälkeen ole mahdollista poistaa millään muulla keinolla kuin hakemusteitse ja erityisten syiden perusteella. Säännöksen perustelujen mukaan vilpittömässä mielessä oleva uusi omistaja voisi hakemuksesta saada käyttökiellon poistettua. Säännöksen sanamuoto ei kuitenkaan nimenomaisesti rajoiteta ajoneuvon alkuperäisen - ja veron maksamisen laiminlyöneen - omistajan mahdollisuutta hakea käyttökiellon poistamista. Vastaako ehdotettu sääntely tavoitetilaa?

Viivekorkolain 5 b §:n 1 momentin sanamuodossa on kirjoitusvirhe.

Verohallinto esittää tarkennusta ehdotettuun viivekorkolain 5 b §:n 7 momenttiin. Momentissa säädetään autoveron määräämisen yhteydessä laskettavasta viivästyskorosta. Viivästyskorkoa laskettaisiin veron suorittamispäivän sijaan määrättävän veron eräpäivään, kuten muissakin veron määräämistilanteissa.

Verohallinto esittää sääntelyn yhdenmukaistamiseksi viivekorkolain 7 §:n 3 momentin sanamuodon tarkentamista. Nykyinen sanamuoto, jonka mukaan Verohallinnon määräämä viivästyskorko voidaan jättää säännöksessä säädetyillä perusteilla perimättä, on ollut tulkittavissa siten, ettei sääntely koskisi eräpäivän jälkeisiä myöhässä maksamisesta aiheutuvia viivästyskorkoja. Viivästyskorkojen perimättä jättämistä koskevan sääntelyn tulisi kuitenkin olla yhtenäistä kaikkien viivästyskorkojen osalta. Säännöksiä sovelletaan myös autoverojen ja valmisteverojen maksamiseen.

Verohallinto ehdottaa, että säännöksen sanamuoto olisi: Verohallinto voi jättää viivästyskoron ja huojennetun viivästyskoron kokonaan tai osittain perimättä, jos maksaminen on viivästynyt verovelvollisesta riippumattomasta syystä, pätevästä syystä tai muusta erityisestä syystä.

Veronkantolain 38 §:n 1 ja 7 momentteja on ehdotettu tarkennettavaksi maksulle ja palautukselle laskettavan hyvityskoron osalta tilanteissa, joissa maksua tai palautusta käytetään oma-aloitteiselle verolle, joka on ilmoitettu myöhässä. Tällöin hyvityskorkoa lasketaan enintään veron eräpäivään saakka. Pykälän 7 momentti tulisi tarkentaa vastaamaan 1 momentin sanamuotoa siten, että ehdotettu uusi sääntely koskee 7 §:ssä tarkoitetun oma-aloitteisen veron maksua. Verohallinnon ehdottama sanamuoto olisi: Maksulle, joka käytetään veron suoritukseksi myöhemmin kuin maksupäivänä, lasketaan hyvityskorkoa maksupäivää seuraavasta päivästä siihen päivään, jona se käytetään veron suoritukseksi. Lain 7 §:ssä tarkoitetun veron maksulle, joka käytetään 7 §:ssä tarkoitetun veron suoritukseksi, lasketaan hyvityskorkoa siihen päivään, jona vero on lain tai asetuksen mukaan viimeistään maksettava. Maksulle, joka palautetaan 20 §:n nojalla tai käytetään 23 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla, lasketaan hyvityskorkoa maksupäivää seuraavasta päivästä siihen päivään, jona palautettava määrä veloitetaan Verohallinnon tililtä.

Säännösten jatkovalmistelussa tulisi kiinnittää erityistä huomiota perusteluiden ja säännösten sanamuotojen vastaavuuteen ja säädösviittausten oikeellisuuteen. Esimerkiksi hyvityskorkoa koskeva valmisteverotuslain 49 §:n säännös näyttäisi viittaavan virheellisesti pysyviin vakuuksiin, joille ei tulisi laskea hyvityskorkoa.

Henkilötietojen suoja sekä tietojen julkisuutta ja luovuttamista koskeva sääntely

Hallituksen esitys on parhaillaan jatkovalmistelussa henkilötietojen käsittelyä koskevien säännösten osalta. Yleisesti voidaan todeta, että lausunnolla olevassa

hallituksen esityksessä tulisi huomioida tietosuojalainsäädännön uudistamiseen liittyvät muutokset tarkemmalla tasolla. Tällaisia ovat muun muassa henkilötietojen suojaa koskeva uudempi perustuslakivaliokunnan käytäntö, mikä on muotoutunut EU:n tietosuojauudistuksen aikana ja sen jälkeen. Samoin on huomioitava EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen (EU) 2016/679 vaatimukset ja asetuksen sallima kansallinen liikkumavara.

Esimerkkinä henkilötietojen käsittelyä koskevasta sääntelystä on valmisteverotuksen rekistereitä koskeva valmisteverotuslain 30 §:n säännös. Sääntely edellyttää täydentämistä siten, että siinä arvioidaan ja huomioidaan EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan lakisääteistä velvoitetta koskevan sääntelyn, erityisesti 6 artiklan 2 ja 3 kohdan edellytykset. Sama vaatimus koskee autoverotuksen rekisterisääntelyä kuten lain 49 §:n mukaista autoveroilmoittajien rekisteriä.

Valmisteverotuksen ja autoverotuksen tietojen julkisuutta ja salassapitoa koskevan sääntelyn yhdistäminen verotustietojen julkisuutta ja salassapitoa koskevaan lakiin on tarkoituksenmukaista käytännön toiminnan, yhteisen tietojärjestelmän ja verotustietojen julkisuutta koskevan sääntelyn jatkokehittämisen näkökulmasta. Verohallinnon näkemyksen mukaan myös tietojenantovelvollisuutta, tietojen luovuttamista ja oma-aloitteista tietojen antamista koskeva sääntely tulisi kaikilta osin yhdenmukaistaa eri verolajeissa Verohallinnossa käytetyn sääntelymallin mukaiseksi. Tästä poikkeava sääntely sisältyy muun muassa voimassa olevan valmisteverotuslain 4 a §:n sekä ehdotetun autoverolain 122 §:n säännöksiin.

Pääjohtaja

Markku Heikura

Johtava asiantuntija

Soili Sinisalo